

душна и имаше много дарбы, и за туй щѣпе да е честита . . . затрыхъ я иштригытъ; но тя ще бжде отмыстена! . . . Не знаешъ, рече тя, като си прекъжнѣ приказската и си отры сълзытъ, видѣхъ Лазарила въ Бургосъ; устарѣла, грозна, пѣе злѣ, и представя въ театра кърмилницытъ. Да, любезный мой, послѣдова тя съ смѣхъ . . . подесвирнххъ я даже . . . Но каква полза, захванъ тя пакъ съ плачь, когато дѣщеря ми не е жива вече за да я види и чуе! . . . А! Жиралда моя! . . . добра моя дѣщи!»

И тя са предаде на рыданія и плачове.

Отъ този потоиъ сълзы, въспоминанія, желанія, и окаиванія, Пикильо едно само сполучи да са научи, че Жиралда, ослабнѣла вече, была смъртно докачена щомъ получила писмото на сына си.

Тя са надѣяше че герцогъ Уседа ще го земе подъ покровителството си; тя бѣлуваше слава и почести за него въ минутата, когато са научи че той го испѣдилъ и унизилъ; и като считаше себе си за главна причина, не можи да преживѣе скърбъта си.

Бѣдната Жиралда имаше великодушны чувства; безъ майка си, която са постара да задуши сичкытъ ѣ тѣзи чувства, тя ще бѣше мома найчестна, и ако бы нѣкой развилъ и укрѣпилъ благороднытъ ѣ наклонности, тя бы станѣла рѣдка жена. Съкогы почти други биватъ причина на добродѣлитѣ или на злонравіята ни; а които длѣжжтъ отхраната си на себеси, или сѣ блонравны или злонравны, тѣ сѣ едно исключеніе.

Горката Жиралда, при сичкото ѣ желаніе да види и да цалуни сына си, немаше сила да пѣтува за Мадритъ.

« Да, рече Урака, тя умрѣ въ навечеріето на нѣпето трѣгванѣ, като ми зарѣча да ти предамъ благословеніето ѣ!»

Пикильо имаше ума си само на майка си, и като мысляше благословеніето което му тя проводи, забрави онѣзи чрезъ която го бѣ испроводила.

« Давамъ ти го отъ нейна страна! рече бабичката като тури посталата си рѣка на челото на Пи-